

АУТОРИ И ПРЕВОДИОЦИ БЕОГРАДСКОГ КЊИЖЕВНОГ ЧАСОПИСА

АУТОРИ

СЛОБОДАН ГИША БОГУНОВИЋ (Београд, 1961), по образовању филозоф, бави се естетиком, историјом и теоријом архитектуре, пише прозу, есеје, студије, телевизијске сценарије. О архитектури је објавио сто чланака, аутор је неколико драма и монодрама (од којих су три извођене), прозних текстова и есеја за изложбене каталоге. Објавио је књиге: *Архитектонска енциклопедија Београда 19. и 20. века*, I-III (I том – *Архитектура*, II том – *Архитекти*, III том – *Појмови*), 2005; *Статус Астматикус/Status asthmaticus* (роман на српском и енглеском), 2009; *Људи „Полиике“ – лексикон сарадника (1904-1941)*, 2019. Приредио је стручне монографије: *Академија архитектуре Србије*, 2011, и *Милан Палишаки – архитекта*, 2013. Члан је Академије архитектуре Србије (ААС) и уредник сајта ове институције.

ГОЈКО БОЖОВИЋ (Пљевља, 1972), песник, књижевни критичар, есејиста, издавач. Књиге песама: *Подземни биоскоп* (1991), *Душа звери* (1993), *Песме о сиварима* (1996), *Архипела* (2002), *Елементи* (2006), *Оближња божанства* (2012) и *Маја* (2017). Књиге есеја: *Поезија у времену – о српској поезији друге половине 20. века* (2000), *Месина која волимо – есеји о српској поезији* (2009) и *Књижевност и дани* (2018). Приредио је антологије: *Антиологија новије српске поезије* (2005), *Place We Love. An Anthology of Contemporary Serbian Poetry* (2006, 2011) и *Свети око нас. Европски прагови у новој српској поезији* (2009, 2018). Поезија и есеји преводени су му на више европских језика. Књиге изабраних песама објављене су му у Македонији, Бугарској и Русији. У Македонији му је објављена и књига песама *Околни божества: њесни и хроники*. Лауреат је песничких награда „Матићев шал“, „Брана Цветковић“, „Ђура Јакшић“, „Бранко Ћопић“, „Еуропа Giovani International Poetry Prize“, „Кочићево перо“ и „Кочићева књига“ и награда за есејистику „Борислав Пекић“. Бави се приређивачким и уредничким радом. Оснивач је и главни уредник Издавачке куће „Архипела“. Живи у Београду.

БОЈАН ВАСИЋ (Банатско Ново Село, 1985) објавио је књиге песама *Срча*, *Томашо*, *Ictus*, *13*, *Дейроии* и *Волфрам*. Био је члан песничке групе заједно са Тамаром Шушкић, Урошем Котлајићем, Гораном Коруновићем и Владимиром Табашевићем.

СРЂАН ВУЧЕНИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 42-43, с. 152.

РАТКО ДАНГУБИЋ (Љубиње – Жрвањ, Херцеговина, 1946), приповедач, романијер, афористичар. Поред неколико књига афоризама и прича, објавио је и романе: *Кухија за мушке циљеле*, *Немачки у сјо лекција* и *Бела прича*, *Moving Day* и *Осврво од њејела*. Живи у Београду.

ЛАСЛО ДАРВАШИ је рођен је 1962. године у Терексентмиклошу. Дипломирао је 1986. на сегединском Универзитету, био је уредник сегединског часописа *Помјеји*, а од 1998. стални је сарадник будимпештанског књижевног недељника *Élet és irodalom*. Прве кратке прозе потписао је псеудонимом, а под властитим именом објављује од 1991. године. Објавио је ове књиге кратких проза и новела: *Грмови ружа у Вајнхајену* (1993), *Борјоњонијевска тјуа* (1994), *Како завеси ти јосиођицу библиојкарку* (1997), *Моја љубав, друјарица Думумба* (1998), *Набави ти жену* (2000), *Ловци на њсе из Лојанја* (2002). Његов мозаички роман *Тајанствена свейска рејрезенијација* (2006) је низ блиставо исприповеданих истинитих и измишљених догађаја којима је фудбал главни јунак. Свој први велики роман, *Лејенду о умејницима њлакања*, објавио је 1999, други, под насловом *Ждерачи цвећа*, 2009, а трећи део, *Таљииаши*, 2016. године. У међувремену, објавио је још две збирке новела, *Лујиајући јробови* (2012) и *Бој. Домовина. Породица* (2015). Добитник је свих значајних књижевних награда у Мађарској. Његове збирке новела, те његов „магични роман о фудбалу“ преведени су на све значајније европске језике. На српском језику објављена му је једна збирка новела – „приповедни ланац“ под насловом *Набави ти жену* (2010) у преводу А. Вицка.

БИЉАНА ДОЈЧИНОВИЋ је редовна професорка на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду. Једна је од оснивачица Центра за женске студије у Београду као и Индок центра Асоцијације за женску иницијативу. Главна уредница *Генера*, часописа за феминистичку теорију, од 2002. до 2008. Од 2009. чланица управног одбора COST Action IS0901, *Women Writers in History: Toward a New Understanding of European Literary Culture* (2009–2013). Од 2011. руководитељка истраживачког пројекта *Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*. Објавила је књиге *Гинокријика: Род и ироучавање књижевности коју су њисале жене* (1993); *Одабрана библиографија радова из феминистичке теорије/женских студија 1974–1996* (1997); *Градови, собе, њорјреји* (2006); *GendeRingS*:

Gendered Readings in Serbian Women's Writing (CD) (2006); *Картограф модерној свећа* (2007); *Сусрети у џами: увод у читање Вирџиније Вулф* (2011) и *Право сунца: Дружачији модернизми* (2015).

МИЛЕНА ЂОРЂИЈЕВИЋ (1980) дипломирала је, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету у Београду. Њена ужа научна област интересовања су студије културе, постструктуралистичка и постколонијална теорија и критика. Уредник је књижевних и трибинских програма у Народној библиотеци Србије и пише есеје за *Полиџикин* подлистак „Културни додатак“. Објавила је студију *Сукоб Истиока и Зајада у делима Андрића, Досићевској, Памука и Куџија*.

ИВАНА КРОЊА – Види *Београдски књ. часопис* бр. 44-45, с. 130.

ЈЕЛЕНА КУСОВАЦ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 50-51, с. 125.

ДУШАН МАКАВЕЈЕВ (Београд, 1932 – Београд, 2019), српски и југословенски филмски редитељ, сценариста, есејиста и критичар. Један је од најзначајнијих и најиновативнијих источноевропских синеаста друге половине XX века. Дипломирао је психологију на Филозофском факултету у Београду, студирао је и режију на београдској Академији за позоришну уметност. Филмско искуство стиче у Кино клубу „Београд“, где 50-их снима низ запажених аматерских филмова (*Јајан-јан-мала, Печай, Анђонијево разбијено оледало...*). Пажњу критике привлачи неконвенционалним документарцима *Осмех 61* и *Парада*, као и дебитантским играним филмом *Човек није џица* (1965). Светски углед и место у свим релевантним енциклопедијама и историјама филма донела су му остварења *Љубавни случај или Траједија службенице ПТТ* (1967), *Невиност без заштитне* (1968, Сребрни медвед за најбољу режију у Берлину) и *W. R. Мисџерије ора(ни)зма* (1971, награда „Луис Буџуел“ у Кану, Сребрни Хуго за режију у Чикагу). Због политичког прогона усмереног на њега и његов филм *W. R.* напушта Југославију 1973. Следећу деценију, са супругом и сталним сарадником, Бојаном Макавејев, проводи у Паризу и Њујорку; предаје режију на универзитетима Харвард и Колумбија. У канадској, шведској, француској, немачкој и аустралијској продукцији снима *Sweet Movie* (1974), *Мисџер Монџенејро* (1981), *Кока-кола Кид* (1985), *Манифестјо* (1988) и *Горила се куја у џодне* (1993). У својој домовини, која се тада већ распада у грађанском рату, снима филм-есеј *Руја у души* (1994).

Душан Макавејев писао је за многе часописе, био је уредник у листовима *Студент*, *Књижевне новине*, у ревији *Данас*. Објавио је књигу есеја *Пољубац за дружачицу џаролу* (1964), уџбеник филма *24 сличнице у секунди*, као и драму *Нови човек на Цвејном џиру* (1960, коаутор са Рашом Поповим).

О делу Макавејева у иностранству су објављене студије Лорејн Мортимер *Terror and Joy: The films of Dusan Makavejev* (University Minnesota Press 2009, српски превод 2011), Raymonda Durgnata *W. R. Mysteries of the Organism* (British Film Institute, 1999), као и зборник *Dušan Makavejev: Eros, Ideology, Montage* (Charles University Prague, 2018). У Југославији је објављен зборник *Душан Макавејев: 300 чуда* (приредио В. Блажевски, СКЦ, Београд 1988), а у Србији студија Бранислава Димитријевића *Слајки филм Душана Макавејева* (Музеј савремене уметности, Београд, 2017).

РАДОВАН БЕЛИ МАРКОВИЋ рођен је 1947. године у Ћелијама код Лазареваца. Пише кратке приче, приповетке и романе. Објављује од 1969. године, дакле пуних пола века. Објавио је досад ове књиге приповедака: *Црни колач; Швајска коса; Године расилеија; Живчана јайија; Сипаре ириче; Септембрини у Колубари; Мале ириче; Аша; Ђорава сипрана* (избране и нове приче); *Приче* (избор); *О свему ће иричаији Гаврило* (избор са три нове приповетке). Објавио је романе: *Паликућа и Тереза милосији иуна; Лајковачка ируја; Лимунација у Ћелијама; Последња ружа Колубаре; Кнез Мишкин у Белом Ваљеву; Девеиј белих облака; Оркесипар на иедале; Кавалери сипарој иремера; Госиођа Олија; Пуијникова цијлана; Плава кайија*, а у „Просветиној“ едицији *Велики романи* објављен је романсијерски троллист (*Лимунација у Ћелијама, Лајковачка ируја, Последња ружа Колубаре*), под заједничким насловом *Колубарска ирилоија. Сабрана дела* – у тринаест књига, са уводном студијом Радивоја Микића и селективном библиографијом Бранке Јовић објављена су му 2013. године. У енглеском преводу објављен му је избор кратких прича *Consoling the Boy* (Рендел Мејџор). О делу Р. Б. Марковића објављено је више научних студија и зборника са научних скупова. Лауреат је најпрестижнијих домаћих књижевних награда, између осталих „Андрићеве награде“, награда „Бора Станковић“, „Бранко Ћопић“, „Меша Селимовић“, „Стеван Сремац“, као и признања, међу којима су и „Орден Светог Владике Николаја“ Епархије ваљевске, „Вукова награда“ (КПЗ Србије), „Златна књига“ Библиотеке Матице српске, Повеља УКС за животно дело, RAMONDA SERBICA Сићевачке књижевне колоније.

Радован Бели Марковић живи и пише у Лајковцу.

АЛЕКСАНДАР МИЛОСАВЉЕВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 48-49, с. 179.

ТАЊА ПОПОВИЋ (Београд, 1963) редовни је професор на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду. Као професор по позиву држала је предавања на универзитетима у Италији, Швајцарској, Немачкој, Русији и Републици Српској. Члан је уредништва више међународних славистичких и компаратистичких

часописа: *Филолошки преглед*, *Зборник Мајнице српске за славистику*, *Poznańskie Studia Slawistyczne*, *Libri Magistri*, *Проблемы исторической поэтики*, *Палимјесей*. Досад је објавила преко 200 студија и прилога из области славистике, компаратистике, текстологије, историје и теорије књижевности на српском, руском и енглеском језику. Издавала је и приредила преко 15 ауторских монографија, од којих издвајамо следеће: *Источни канон* (2019), *А. С. Пушкин в дијалогу с другим* (2018), *Стратегије приповедања* (2011), *Песници и јоклоници* (2010), *Поема или модерни еп* (2010), *Поштраја за скривеним смислом* (2007), *Речник књижевних термина* (2007, 2010), *Српска романшичарска јоема* (1999), *Динамика шрадицији* (1996), *Последње Сарајлијино дело* (1992) и др.

ИВАН РАДОСАВЉЕВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 50-51, с. 179.

САЛИ РУНИ рођена је 1991. год. у Каслбару, малом месту у Ирској. Студирала је на Тринити колеџу у Даблину, где је потом наставила да живи. Објавила је два романа, *Разговори с иријашељима* (2017) и *Нормални људи* (2018). Рукопис *Разговора* одмах је привукао велику пажњу издавача, затим и критике и публике, да би *Нормални људи* били номиновани за више награда, између осталих за награду Booker. Књига је проглашена најбољом у Ирској те године. Сали Руни је од самог почетка каријере доживела велики успех и у Северној Америци, где су часописи попут *Њујоркера* објавили њене кратке приче. У Британији, прича „Господин Плата“ освојила је годишњу награду *Сандеј Тајмса*. Сали Руни постала је синоним за првог великог аутора који представља миленијумску генерацију у политичком, технолошком и поетичком смислу. Због тога је у извесним аспектима сматрају за Џејн Остин и Селиндера данашње генерације.

ДРАГАНА СТОЛИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 44-45, с. 131.

БОГДАН ТИРНАНИЋ (Београд, 1941 – Београд, 2009) био је новинар, филмски критичар, телевизијски водитељ, драматург, филмски глумац. Био је оснивач и уредник омладинског листа *Сусрећ* и социолошког часописа *Култура*. Уређивао је и филмске публикације *Екран* (Љубљана) и *Синеаси* (Сарајево) и учествовао у стварању *Пој експреса* (Загреб). Сарађивао је у великом броју листова и часописа. Годинама је писао колумне за *НИН*, као и текстове за *New Moment*, *Телеграф*, *Борбу*, *Око*, *Књижевну реч* итд. Објавио је књиге: *Београд за јочейнике* (1983), *Београдске приче* (са Д. Прелевићем и М. Оклопцићем), *Опег о Паји Пајку* (1989), *Coca Cola Art* (1989), *Београд за јонављаче: дневник дођајаја* (1998), *Босански блуз или Маринални ирилози за разумевање једне рајне културе* (2000), *Крајак курсмирања: о шелевизији* (2005), *Црни шалас* (2008). Духовито мешајући

колоквијални начин изражавања и сленг са новинским извештавањем те озбиљним понирањем у бит културних и супкултурних феномена, Тирнанић је изградио особен и препознатљив стил – који је представљао убедљив антипод сивилу и униформности извештавања режимских гласила у СФРЈ, новински стил који ће бити узор за многе публицисте, па и писце у некадашњој земљи.

СИМО Ц. ЂИРКОВИЋ (Рума, 1951), публициста, истраживач историје и лексикограф. Најраније детињство провео је у Руми, а потом у Мурској Соботи и Вировитици, где је завршио основно образовање. Гимназију и студије журналистике завршио је у Београду. На Правном факултету похађао је двогодишњи специјалистички курс посвећен дипломатској историји и међународном јавном праву. Радио је 35 година као новинар, уредник или главни и одговорни уредник у дневним и недељним гласилима. Објавио је низ фељтона на историјске теме и писао серијале који су интригантно откривали преплетеност моћи и власти. Сарађује у *Српском биографском речнику* Матице српске, члан је Редакције за историју српске културе *Српске енциклопедије* Матице српске и САНУ. Огледао се и као ТВ аутор. Дела: *Марсејски крст краља Александра* (1994, 2014), *Силуете и карактери – надимци стварих Београђана* (1999, 2015), *Књаз Михаило Обреновић – животи и њолишника* (1997, 2011), *Београд – град њајни* (један од аутора, 2004), *Речник архаизама* (2006), *Пајрицији и њусилови*, највеће мистерије старог Београда (2008), *Балкански аџенџији – убијти њреко нишана*, (2004), *Ко је ко у Неђићевој Србији 1941 – 1944* (2009), *Речник урбане свакодневице* (2011, 2016), *Калемејданске сенке – њорџреји београдској човека* (2013, 2014), *Оџањ и њада – Србија у I свејском рајџу* (2014), *Три боје фџака: Тџиџо, Анџрић, Крлежа – уџоредна биоџраџија* (2015). Све књиге објављене су му у Београду.

НЕБОЈША ЂОСИЋ је рођен 1958. године у Ивањици. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, на Групи за југословенске и општу књижевност. Пише прозу и књижевну критику. Објавио је књиге прича: *Приче о смџији* (1987), *Туђе небо* (1991), *Несаница* (1993), *Уџоџије и џијавице* (1994), *Деца велеџрада* (2005), *Рађање џесника* (2011), *Где је мој Пејџарка* (2015), *Изабране џриче – 1. део* (2016), *Фанџасџична џуџо-вања – изабране џриче 2. део* (2017); романе: *Лула* (1999), *Месечево насеље* (2002), *Бумеранџ* (2006), *Линџвисџија и околина* (2018). Приредио је књиге: *Свејџи Сава – леџенде и џриче* (1993, коаутор са Т. Тошићем), *Књџија о Свејџом Сави* (1996, коаутор са Ј. Пејчићем и С. Нешићем). Заступљен је у појединим изборима, панорамама, антологијама савремене српске прозе. Превођен на стране језике. Живи у Београду.

ПРЕВОДИОЦИ

АРПАД ВИЦКО (Нови Сад, 1950), књижевни преводац. Од 1970. преводи са мађарског на српски поезију, прозу, драму, есејистику и научну литературу. Објавио је више од осамдесет самосталних књига превода, највише дела савременика – романи и есеје Ђерђа Конрада, Ласла Вегела, Иштвана Еркења, Иштвана Ершија, Петера Естерхазија, Имреа Кертеса, Антала Серба, поезију Ота Толнаија, Пала Бендера, Ференца Ђезеа, Ђерђа Петрија, затим филозофске и социолошко-политиколошке, књижевно-теоријске, театролошке, као и студије из области ликовних уметности већег броја аутора – Јаноша Киша, Оскара Јасија, Иштвана Бибоа, Јенеа Сича, Корнелије Фараго, Балинта Сомбатија, Золтана Шебека и др. Превео је такође преко двадесет драмских текстова савремених мађарских аутора. Аутор је антологије поезије војвођанских Мађара *Јануарски ћилибар* (2003, 2009) и панораме савремене мађарске прозе *Монсијуми, вилењаци, врајови, злогуси* (2014). Радио је 32 године као новинар, потом уредник емисија за културу и књижевност програма Радио Новог Сада на мађарском језику. Објавио је књигу интервјуа с једанаест водећих мађарских интелектуалаца *Illanékony műfaj (Жанр иренујика, 2009)*. Члан је домаћих и иностраних преводачких и књижевних удружења.

Добитник је низа домаћих и иностраних награда за преводаштво, између осталих награде Друштва књижевника Војводине за најбољу преведену књигу године (1991), преводачке стипендије фондације „Milán Füst“ (1992 . и 2017.), Велике награде за преводаштво „Milán Füst“ Мађарске академије наука (1999), награде Удружења књижевних преводаца Србије „Милош Н. Ђурић“ за превод прозе (2002), „Медаље културе за мултикултуралност и интеркултуралност“ Завода за културу Војводине (2011), „Повеље“ Удружења књижевних преводаца Србије (2011), Велике награде за књижевно преводаштво Министарства за иностране послове Мађарске (2018), Награде Друштва књижевника Војводине за целокупни преводачки опус као допринос развијању српско-мађарских књижевних и културних веза (2019).

ИВАНА МИЛИВОЈЕВИЋ (1967, Београд) студирала је на Групи за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, потом докторирала на универзитету у Лимерику с тезом која је представљала упоредно тумачење прозе Џејмса Џојса и Данила Киша. Објавила је књиге *Љубав за различитост* и *Фијуре аутора*, а писала је и књижевну критику за часопис *Реч* и Радио Б92. Последњих година на Универзитетском колеџу у Даблину, с посебном радозналошћу читала је о чудним судбинама уметника и научника са континента који су у првој половини двадесетог века живели у Ирској, у потрази за инспирацијом коју на другим местима нису могли наћи. Члан редакције *Београдској књижевној часопису* је од краја 2006. године.